

[Lone Dybkjær]

Man kan endnu mindes, dengang vi nedsatte Teknologinævnet, hvor der skulle udpeges mænd og kvinder. Det tog et halvt år, inden det blev nedsat, og vi endte med at have DA og KL, der ikke kunne udpege hverken mænd eller kvinder. Så sagde vi til dem, at hvis DA og KL ikke kunne udpege en kvinde til et udvalg, så var de faktisk slet ikke kvalificeret til at være med. Og i KL er man åbenbart ikke kommet så forfærdelig meget længere siden dengang.

Så skal jeg kun vedrørende ligestillingsarbejdet sige et par ord om EU – ikke dem, der allerede er sagt, og som jeg skal lade være at kommentere – men at jeg synes, det er flot arbejde, der er lavet af det internationale ligestillingsudvalg. Jeg synes, det viser, at det var en meget god idé, at vi fik etableret det i sin tid, selv om vi havde nogen diskussion omkring det. Så er det jo meget rart at se, at det praktiske arbejde viste, at det godt kunne blive et permanent udvalg.

Derimod synes jeg, vi måske kunne opfordre det internationale udvalg til at arbejde lidt mere med jakkesættene i EU. Med dette mener jeg: Hvad kan man egentlig tænke sig at foreslå af helt konkrete ting i forbindelse med EU-arbejdet, som kan fremme ligestilling? Jeg kan godt dele et par synspunkter vedrørende de kvindelige kommissærer – dem så jeg også gerne nogle flere af – men en af de ting, vi f.eks. kunne tage med i regeringskonferencen i 1996, er, at der skal være 1 kvinde og 1 mand fra de lande, der udpeger 2 kommissærer. Det er jo et konkret ligestillingskrav, vi kunne tage med dér.

Derudover skulle man måske arbejde med den ikke synlige, men i allerhøjeste grad effektive barriere, der hedder 35 år med tillæg af et par år, hvis der er børn, som jo betyder, at kvinder får svært ved at gøre sig gældende i hele EU-systemet.

Det er bare to små eksempler på, at man kan gøre noget, men jeg vil egentlig opfordre udviklingsministeren eller udenrigsministeren til at få det internationale udvalg, som vi nu har nedsat, til også at interessere sig lidt for de konkrete forslag i EU-arbejdet med henblik på at fremme ligestilling og til lade det være en meget kontant opgave. Når man er færdig med kvindekonferencen, kunne man så gå videre med den opgave, sådan at vi på 1996-regeringskonferencen kunne have nogle forslag at

føre i marken, som er lidt mere effektive end det, vi har i øjeblikket. Hvis vi gerne vil gøre EU til borgernes Europa, skal vi jo huske, at halvdelen af borgerne stadig væk er kvinder, som også fru Lilli Gyldenkilde har været inde på det. Men de er jo altså mest repræsenteret af mænd.

Merethe Due Jensen (KRF):

Jeg vil indlede med at sige, at temaet for kvindekongressen i Beijing, »Det enkelte menneskes værdighed og personlige sikkerhed«, egentlig er en meget smuk overskrift. Mænd og kvinder er forskellige, men vi er alle lige værdifulde, og vi har forskellige evner, der supplerer hinanden.

Både i hjemmene og på arbejdspladserne er der brug for mænd og kvinder. For Kristeligt Folkeparti hænger ligestillingspolitik tæt sammen med familiepolitik. Vi vil gerne, at både mænd og kvinder har et helt reelt og frit valg mellem at arbejde hjemme for at passe egne børn eller at arbejde ude. Hvordan familierne vælger, er deres egen private sag; det skal vi politikere ikke styre. Men vi vil opfordre til, at mændene udnytter de muligheder, de har, for at få orlov til børnepasning. Ikke for kvindernes skyld, ikke for statistikernes skyld, men for børnenes og fædrenes skyld.

Det har vist sig, at orlovsordningen appellerer mere til kvinder end til mænd. For at skaffe børnene mere tid sammen med deres fædre vil Kristeligt Folkeparti anbefale, at der indføres ret til nedsat arbejdstid, deltid, mens man har små børn. Nedsat arbejdstid vil have en stor appel til de mange både mænd og kvinder, der i dag ikke ønsker helt at afskære kontakten til arbejdsmarkedet i en orlovsperiode.

Samfundet bør også have nogle kurser for folk, der i en periode frivilligt har forladt arbejdsmarkedet for at passe deres egne børn enten i en orlovsordning eller i en længere periode som hjemmearbejdende. Det skal være en slags tilbage til job-kurser.

I erhverv med overvægt af ét køn bør det undersøges, om der i optagelseskravene eller uddannelsens tilrettelæggelse er forhold, der fremmer det ene køn på bekostning af det andet. Det har været nævnt tidligere i dag, og jeg vil også nævne det, at børnehaver og vuggestuer længe har været næsten rene kvindeverdenser. Denne udvikling er også på vej ind i fol-